

Както бѣгаше, той загуби едната си обувка при зелкитѣ, а другата — при картофитѣ.

Но следъ това хукна да бѣга съ четири крака колкото му сили държатъ. Той скочи право на единъ трънливъ плетъ и закачи палтото си о бодлитѣ. Палтото му бѣше ново-новиничко — синьо съ златни копчета.

Петърчо се смѣташе вече за изгубенъ. Той заплака и зарони едри сълзи. Чуха го нѣколко врабчета. Тѣ долитнаха до него. Започнаха да го насърчаватъ да си даде малко сила и да бѣга.

Бай Григоръ тичаше къмъ Петърча съ една голѣма коса. Съ нея смѣташе да го удари по главата. Но Петърчо се разкача и се изхлузи изъ палтото си. То остана закачено на плета. Той избѣга въ близката градинска колиба, дето се скри въ една лѣйка. Това мѣсто бѣ добро скривалище, но бѣше пълно съ вода.

Бай Григоръ бѣше сигуренъ, че малкото крадленце се е скрило въ колибката, подъ нѣкоя празна саксия. Затова почна да обръща саксиитѣ една по една.

Но ето че, изстиналъ отъ водата въ лѣйката, Петърчо кихна — „хапс-шу!..“ и бай Григоръ веднага скочи следъ него, като дигна кракъ да го настѣпи. Но Петърчо бързо се праметна и изхвъркна изъ вратата, като катурна три саксии съ цвѣтя. Бай Григоръ се умори да го гони, и се върна назадъ да си гледа работата.

Най-сетне Петърчо седна да си поотдѣхне. Той едвамъ поемаше дѣхъ. Цѣлъ треперѣше отъ страхъ. Но никакъ не знаеше по кой пѣтъ да трѣгне, за да си отиде.

Като си поотдѣхна малко, Петърчо започна да обикаля дебнешкомъ и внимателно се оглеждаше на всички страни. Той съгледа една стена съ врата. Но вратата бѣше затворена. Нѣмаше никакво мѣсто, отдето да може да се провре едно малко зайченце.

Една стара мишка влизаше и излизаше изподъ каменния прагъ на вратата, дето бѣше нейната дупка. Тя носѣше грахчета и бобчета за своитѣ мишчета. Петърчо я попита:

— Накѣде е пѣтя къмъ изходната врата?

Но мишката носѣше такова голѣмо грахово зърно въ устата си, че не можеше да му отговори. Тя само обърна глава къмъ него и избѣга. Петърчо започна да вика и плаче.